

Chương 13

Mẫn Nhu thu dọn xong phòng bếp quay trở lại phòng ngủ, căn phòng rộng mở, ánh sáng chiếu vào, nhìn quần áo rơi đầy đất, chiếc giường hỗn loạn, sau khi Lục Thiếu Phàm đi vắng và lẩm cô mới bình tâm lại bây giờ lại cuộn sóng.

Gò má đỏ bừng, hình ảnh điên cuồng của tối qua mạnh mẽ xông lên, Mẫn Nhu đi nhanh tới bên giường, sửa sang lại chăn nệm, lúc vén chăn lên, trên chiếc giường trắng, màu đỏ của máu đập mạnh vào mắt.

Tay như bị gãy khẽ chậm lại, nhìn đóa huyết liên nở rộ yêu mị kia, Mẫn Nhu thẫn thờ ngồi lên giường, ngón tay xoa nhẹ vết máu đã khô, trong lòng vừa cảm thấy ngọt ngào lại chua xót.

Trái tim và cơ thể của một người con gái không thể tách ra, một khi đã trao thân cho một người đàn ông, trái tim cũng sẽ đưa ra, như vậy cô và Lục Thiếu Phàm là sao? Có phải lúc cô trao bản thân mình cho Lục Thiếu Phàm, trái tim cô có phải cũng trao ra.

Ánh mắt Mẫn Nhu nhìn những sợi tóc trên chiếc gối, tối qua trong lúc mơ màng cô đã túm lấy tóc Lục Thiếu Phàm giật lung tung, trái tim trong ngực đột nhiên đập nhanh, hai gò má đỏ nhưng phun máu, không thể không thừa nhận, cơ thể giữa anh và cô rất phù hợp.

Tiếng chuông di động phá vỡ sự an bình, Mẫn Nhu thôi không suy nghĩ, đem chăn để tạm sang bên, đứng dậy chạy ra khỏi phòng ngủ.

“Nhu, cậu mau lên mạng xem báo giải trí đưa tin hôm nay, xác nhận cô gái trong hình không phải là cậu.”

Một cuộc điện thoại từ Chân Ni lại khiến cho vẻ mặt ngưng ngung của Mẫn Nhu trong chớp mắt liền biến sắc, cảm giác bất an lan tràn, cúp điện thoại nhanh chóng đi vào thư phòng, bật máy tính lên, lúc nhìn thấy ảnh chụp trên màn hình cực lớn và bản tin báo thì cô không khỏi hít sâu.

“Mẫn Nhu đi dạo phố cùng với bạn trai, đôi phương có lẽ là con cháu quan chức.”

Dù hình ảnh hơi mờ nhưng cô vừa nhìn thấy liền biết đó là cô và Lục Thiếu Phàm, trong tấm ảnh cô đang nhón chân hôn Lục Thiếu Phàm, khung cảnh xung quanh chính là con đường hai người cùng dạo phố mua hoa hồng tối qua.

Cho dù cô và Lục Thiếu Phàm muốn công khai quan hệ cũng không dùng cách này, bị đám báo chí chụp được đối với Lục Thiếu Phàm, người phải chịu ảnh hưởng trực tiếp nhất định không ít.

Người Lục gia vốn không chấp nhận cô, cùng lúc này, nếu công chúng biết người đàn ông trong tấm ảnh là Lục Thiếu Phàm, lại dính dáng đến một nữ nghệ sĩ, có thể Lục Thiếu Phàm sẽ bị cơ quan kiểm sát điều tra.

Khi đó dù kết quả tốt hay xấu, danh dự của Lục gia dù không tới mức xuống dốc không phanh cũng không thể thuận buồm xuôi gió như trước, hậu quả đó không phải một mình cô gánh là được!

Trong tim như có hòn đá đè xuống khiến cô khó thở, nhìn chằm chằm bức hình, bàn tay Mẫn Nhu để trên con chuột như muốn bẻ nát nó, hai mắt tức giận ửng hồng.

Là họ, nhất định do họ làm.

Theo góc độ ảnh chụp, người chụp họ nhất định đứng ở phía bên phải, lúc đó hai người họ đi về phía bên phải, cô còn nhớ rất rõ ràng, người đứng lại nhìn cô và Lục Thiếu Phàm chỉ có thể là Mẫn Tiệp và Kỷ Mạch Hằng.

Ảnh chụp cũng không tốt, không phải dân chuyên nghiệp sử dụng máy. Dù cho có ánh đèn đường nhưng ánh sáng cũng rất mờ, chứng tỏ đôi phương dùng điện thoại di động để chụp, như vậy người chụp bức ảnh không phải là kí giả hay nhiếp ảnh gia, chỉ là giả vờ mà thôi!

Nhớ tới nụ cười chế giễu của Mẫn Tiệp, gương mặt lạnh lùng cực hạn của Kỷ Mạch Hằng, ánh mắt Mẫn Nhu cũng trở nên lạnh băng. Họ làm vậy để trả thù cô sao?

Trả thù cô hại chết con hai người? Họ muốn để cô và Lục Thiếu Phàm thân bại danh liệt mới thấy hài lòng?

Chẳng lẽ hạnh phúc của cô lại chướng mắt đến thế? Rời khỏi kỷ Mạch Hằng, ở cùng Lục Thiếu Phàm, chẳng lẽ họ cũng không thể tha thứ sao?

Nước mắt dần dần tụ lại, nhìn bức ảnh trong ánh mắt Mẫn Nhu vừa giận vừa tủi thân, bàn tay nhỏ bé lạnh như băng vì giận mà run rẩy, vội vàng lau đi nước mắt, cầm điện thoại để bên cạnh bàn gọi cho Chân Ni.

“Chân Ni, là mình, tấm hình kia là mình và Lục Thiếu Phàm, cậu mau nghĩ xem có cách nào khiến bài báo này lắng xuống hết mức không?”

“Được, mình sẽ cố hết sức, cậu cũng nên cẩn thận.”

Giọng nói Chân Ni rõ ràng bất an, ân cần dặn dò khiến trái tim Mẫn Nhu ấm áp.

“Cám ơn cậu, Chân Ni.”

Mẫn Nhu tắt máy tính, đứng dậy khỏi ghế, hai mắt đen bất bình, trong lòng đau xót phần nộ, cô chưa bao giờ lại oán hận Kỷ Mạch Hằng như thế. Thật buồn cười, một người đàn ông như thế, cô còn yêu suốt bốn năm, để rồi trả giá bằng ba năm.

Ánh mắt chuyển động, chú ý đến tấm ảnh chụp để trên bàn, bộ đồ tây màu trắng, gương mặt anh tuấn nho nhã, khí chất phong tư trác tuyệt, dưới ánh mặt trời, khoe miệng Lục Thiếu Phạm khê cong, như một luồng sáng của dải ngân hà chiếu vào trái tim cô, trong nội tâm khô cạn đen tối bỗng nhuộm đầy màu sắc.

Ngón tay lạnh lẽo khê run, chạm vào khung hình làm bằng thủy tinh, Mẫn Nhu tham lam ngắm nhìn gương mặt cao quý tuấn tú bên trong bức ảnh, khoe môi từ từ dần ra, tay nắm lấy khung hình thật chặt nên hơi tái lại.

Lục Thiếu Phạm cho cô không chỉ cuộc hôn nhân có bề ngoài hào nháng mà còn là sự quan tâm của một người đàn ông yêu thương vợ mình, với cô sự dịu dàng chăm sóc đó đã thành thói quen, cô làm sao có thể buông tay?

Cẩn thận đặt khung cảnh vào khoảng an toàn, ánh mắt Mẫn Nhu lóe lên tia sáng kiên định, quạt cường xoay người đi về phòng.

Tại tòa nhà Kỷ thị, tiếng thang máy mở ra “đình” một tiếng, thư kí tò mò nhìn ra, chỉ thấy một cô gái ăn mặc rất thời thượng đi ra thang máy.

Dáng người thanh mảnh cao gầy rất chuẩn đi về phía văn phòng tổng tài, đôi giày cavans màu đỏ bước đi hơi vội vàng, mũ lưỡi trai màu trắng, mắt kính màu cà phê che đi gương mặt nhỏ xinh đẹp.

“Tiểu thư, thật ngại quá nếu không có hẹn trước thì không thể vào!”

Thư kí nhanh nhẹn chặn ngay trước mặt Mẫn Nhu trước khi cô kịp chạm tay vào tay nắm, cản trở đường Mẫn Nhu, ánh mắt nghi hoặc nhìn không hề nhận ra Mẫn Nhu.

Đôi môi đỏ mọng dưới chiếc kính râm khê nhếch lên, kiên quyết tháo mắt kính và nón xuống, lông mày đen nhướng lên, nhìn thư kí đang sừng sờ lãnh đạm nói: “Tôi có việc tìm Kỷ Mạch Hằng, xin anh tránh ra cho.”

Hàng lông mày nhăn lại không còn vẻ dịu dàng như trước kia. Giọng nói đanh thép mà lạnh lùng, thư kí kinh ngạc quan sát Mẫn Nhu từ trên xuống dưới, chỉ sau hai tháng mà ngày càng xinh đẹp quyến rũ, có điều sắc mặt khác một trời một vực trước đây.

Mẫn Nhu là bạn gái của Kỷ tổng, anh biết, nhưng đã hơn hai tháng trước, sau khi Mẫn Nhu nhìn thấy Kỷ tổng mang theo một phụ nữ khác tới thì Mẫn Nhu vẫn chưa từng tới. Lúc này khí thế lại hung hăng, một thư kí nhỏ như anh cũng không biết được tình hình.

“Tránh ra cho.”

Lãnh đạm nhắc lại khiến cho thư kí sợ hãi nuốt nước miếng, miệng cứng đờ, không dám ngăn cản cũng không dám tránh ra, sợ đắc tội Mẫn Nhu lại sợ đắc tội Kỷ tổng, cũng không biết hai người đã chia tay.

Cửa phòng bị đẩy ra, tiếng bước chân bất ngờ tiến vào khiến người đàn ông đang chuyên tâm làm việc phải ngẩng đầu, đôi mắt lạnh lùng nhìn người con gái vừa xâm nhập vào phòng, trong khoảnh khắc cảm thấy kinh ngạc, nhưng chỉ chớp mắt liền bị vẻ lạnh lùng thay thế.

“Thư kí Trương có chuyện gì thế?”

Giọng nói chất vấn lạnh như băng khiến cả người thư kí run lên, khó xử nhìn Mẫn Nhu tức giận ngang nhiên bước vào, không biết nói gì.

“Anh không cần giận chó đánh mèo, là tôi cứ muốn vào, không liên quan đến anh ta.”

Mẫn Nhu thản nhiên lên tiếng, không hề cường điệu, đứng trước bàn làm việc, nhìn người đàn ông xuất sắc nhưng lạnh lùng ngồi trên ghế xoay, ánh mắt quật cường bất chấp.

Lông mi đen của Kỷ Mạch Hằng hơi nhú lại, ánh mắt lạnh như băng từ đầu đã chú ý gương mặt nhỏ nhắn đầy tức giận của Mẫn Nhu, vài giây sau lại ngó sang bên, nhìn thư kí đang đứng ở cửa không biết làm gì lạnh lùng nói: “Ra ngoài đi.”

Tiếng cửa văn phòng khép lại, trong không khí vẫn còn quanh quẩn một luồng dư âm trong trẻo.

Trước đây đã từng yêu đến điên dại, hôm nay nhìn nhau chỉ có ghen ghét, Mẫn Nhu cảm thấy hít chung bầu không khí với Kỷ Mạch Hằng như đang tra tấn cô, nhưng vì người cô quan tâm, cô phải nhịn.

“Kỷ Mạch Hằng, nếu anh coi tôi là kẻ độc ác khiến anh phải căm thù đến tận xương tủy đến mức không thể tha thứ được, nếu muốn trả thù chỉ cần nhắm vào một mình tôi, đừng liên lụy đến người khác.”

Mẫn Nhu đứng thẳng người, không nói chuyện dư thừa, nhìn vẻ mặt băng giá của Kỷ Mạch Hằng, đem mọi thứ nói ra, trong lòng nhẫn nhịn nhưng cũng không cam lòng cắn răng nghiên lợi, buộc tội Kỷ Mạch Hằng.

Vẻ mặt Kỷ Mạch Hằng lại trở nên sa sầm, trông chừng như mọi sương băng đều ngưng tụ, đôi mắt nham hiểm ác độc nhìn gương mặt nhỏ nhắn đầy phẫn nộ của Mẫn Nhu.

Chính sự lạnh lùng này, những năm đó chắc là cô bị lấy mất não, nếu không cũng không mê mẩn con người vô tình lạnh như băng này, khiến cho bản thân đau lòng?

Đau lòng? Cô đau lòng vì anh ta, đau đến mức đánh mất bản thân, coi anh ta như trung tâm trong cuộc đời cô, nhưng anh ở đâu, đền đáp cô là gì?

Để cho cô lấy sự phí tâm của mình làm có? Để cô có cơ hội đau khổ tuyệt vọng? Thậm chí còn muốn tổn thương người bên cạnh cô? Anh ta cho rằng mình có tư cách đó sao?

“Nếu như tôi yêu anh là sai, vậy thì ba năm qua, tôi vì sự tự tin ngu ngốc của bản thân đã phải trả giá.”

Giọng nói Mẫn Nhu có chút nghẹn lại, hai mắt vì kích động mà ửng đỏ, hai tay để bên người nắm thật chặt, móng tay bấm mạnh vào lòng bàn tay, từng cơn đau như nhắc nhở cô người đàn ông trước mắt này là kẻ vô tình và độc ác.

“Anh nói rất đúng, tôi là ngôi sao điện ảnh còn sợ sẽ không quyền rũ được đàn ông sao, nhưng mà, lúc này tôi đã tìm được hạnh phúc cho riêng mình, tại sao anh phải tàn nhẫn đến mức đâm dao vào mặt tôi? Đùa như vậy anh thấy vui sao? Nếu là vậy thì Kỹ tổng cảm thấy, nhìn người khác đau khổ mới khiến trái tim nhẩn tâm của anh cảm thấy hả dạ?”

Từng lời chỉ trích khắc nghiệt, Mẫn Nhu không thể kiềm chế cảm xúc phần nộ của bản thân. Chỉ cần nghĩ tới cuộc hôn nhân giữa cô và Lục Thiếu Phàm vì scandal này mà sẽ gặp trở ngại sau này, nổi phần uất không cam chịu như nước lũ từ ngực trào ra.

Nếu không phải vì người đàn ông này, cô cũng không bước vào giới nghệ sĩ như hang đen đó sao?

Sẽ không, cả đời cũng không!

Nhưng bây giờ, vì Kỹ Mạch Hằng mà cô bị gán cho thân phận đó, nó cũng trở thành vũ khí để anh ta hạ nhục cô. Kỹ Mạch Hằng, anh thật quá tàn nhẫn, nếu không yêu tại sao còn không chịu buông tay, ngay cả quyền tìm kiếm hạnh phúc của cô cũng muốn cướp đi sao?

“Hạnh phúc? Cô tưởng rằng tôi không biết, Lục Thiếu Phàm đã là đối tượng đính hôn của Tiệp, cô và Lục Thiếu Phàm lại ở bên nhau, là vì yêu hay vì mục đích riêng, chỉ có cô là rõ nhất.”

Đôi môi lạnh lẽo lúc mở lúc khép, giọng nói trầm thấp lạnh lùng như lưỡi dao sắc bén vô tình chém trúng cô, đôi mắt vô tình lạnh lẽo nhìn cô mỉa mai chế giễu.

“Hạnh phúc của tôi không liên quan anh, cũng không cần anh xen vào.”

Dưới chiếc mũ lưỡi trai, chiếc cằm nhỏ quật cường nâng lên, đôi mắt như hoa anh đào trong nắng toát lên sự kiên định cố chấp nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh của Kỹ Mạch Hằng, không hề lui bước, giống như muốn chứng minh với anh ta, cuộc hôn nhân giữa cô và Lục Thiếu Phàm rất hạnh phúc và vui vẻ.

Gương mặt lạnh lùng của Kỹ Mạch Hằng vì sự tự tin của cô mà ngẩn ra, trong lúc nghi ngờ còn chưa hoàn toàn kết lại thì một giọng nói phụ nữ sắc nhọn từ cửa vang lên.

“Cô ở trong đây làm gì!”

Mẫn Tiệp mặc bộ âu phục nhỏ màu vàng nhạt, gương mặt thanh tú là một người con gái xinh đẹp, tay để trên nắm cửa giữ nguyên tư thế đẩy vào, đôi mắt

xinh đẹp vừa nhìn thấy hai người ở trong phòng làm việc thì liền ngạc nhiên và không vui.

“Hằng, cô ta tới đây làm gì? Chẳng lẽ có Lục Thiếu Phàm còn muốn đến đây quyến luyến anh sao? Khẩu vị cũng lớn thật!”

Mẫn Tiệp nện bước thong thả đi tới, chậm rãi đi về phía bàn làm việc nơi hai người đang giảng co, gương mặt giễu cợt khiến cho cơ thể mảnh mai của Mẫn Nhu thoáng sửng người, đôi môi đỏ cười lạnh, trong đôi mắt của Kỷ Mạch Hằng chỉ có rung động làm như không thấy.

“Đúng vậy, tôi đối với Kỷ tổng như hổ rình mồi, tiểu thư Mẫn Tiệp phải giầu thật kỹ, tránh để tới lúc người không còn, lại đi tìm mẹ mà khóc!”

Mẫn Nhu một bước cũng không nhường, dùng giọng nói chanh chua phản bác Mẫn Tiệp, khóe môi Mẫn Nhu tạo nên độ cong mỉa mai khi nhìn thấy gương mặt Mẫn Tiệp trở nên sa sầm.

Đem chuyện ảnh chụp nói rõ ràng có thể là do Mẫn Tiệp gây ra, nhưng mà Kỷ Mạch Hằng dám nói anh ta không tham gia sao? Nếu không có sự đồng tình của anh ta, Mẫn Tiệp làm gì dám không kiêng nể gì mà đối phó cô?

“Hằng, dám con gái trong giới nghệ sĩ đều là như thế, vì tiền, cả thân thể mình cũng có bán đi, đúng là vô liêm sỉ, phá hủy cuộc đời bản thân cũng đồng ý, cô ta tới tìm anh, em sợ anh sẽ bị cô ta gạt.”

Gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn của Mẫn Tiệp đầy vẻ quan tâm lo lắng, hai tay vòng qua cánh tay Kỷ Mạch Hằng, giọng nói dịu dàng nhỏ nhẹ, đúng là hình tượng của một người con gái tốt!

Gương mặt Kỷ Mạch Hằng lạnh băng, đôi mắt liếc nhìn Mẫn Nhu, muốn nói gì đó nhưng lại bị tiếng hừ lạnh cắt ngang.

“Bị gạt? Hừ, không biết là loại phụ nữ đê tiện không biết xấu hổ nào muốn gạt anh tôi, trong lòng chúng ta đều rõ mà!”

Mẫn Nhu vừa quay đầu lại, nhìn thấy Kỷ Nguyệt Hân mặc đồ công chức đứng ở cửa, hai đôi mắt sắc lạnh giống như lưỡi dao mỏng đâm mạnh vào gương mặt nhỏ nhắn đầy ủy khuất của Mẫn Tiệp.

Giày cao gót dưới chân nện xuống sàn, tay bung cà phê nặng nề để xuống bàn làm việc của Kỷ Mạch Hằng, cà phê bắn tung tóe lên trên văn kiện khiến nó bị bắn.

Kỷ Mạch Hằng nhíu mày, gương mặt lạnh lùng cũng không biểu hiện sự khó chịu, nhìn về mặt giận dữ của Kỷ Nguyệt Hân chỉ lạnh giọng khiển trách: “Ai cho em không có quy tắc như thế, còn không đi ra ngoài?”

“Hằng, anh đừng giận, Nguyệt Hân có chút hiểu lầm em...”

Mẫn Tiệp tỏ vẻ hiểu ý, giải vây giúp, chẳng những không được Kỷ Nguyệt Hân cảm ơn, ngược lại còn như lửa châm lên ngòi pháo, khiến cho lửa giận chất chứa trong lòng Kỷ Nguyệt Hân bùng cháy.

“Hiểu lắm? Bốn năm trước tôi tận mắt thấy cô cùng người đàn ông khác ôm ấp ấp liêu có phải hiểu lắm không? Đúng là chồn chúc tết gà thì chẳng có ý tốt? Gì mà bị gạt?”

Kỷ Nguyệt Hân vốn không phải tính tình hiền hảo, bây giờ lại bị Mẫn Tiệp chọc giận, hậu quả dĩ nhiên nghiêm trọng, một tay chỉ vào Mẫn Tiệp, tay còn lại kéo Mẫn Nhu, la àm lên nói: “Cô đúng là thông minh, sẽ không bị gạt. Ba năm trước, Kỷ thị gặp cơn khủng hoảng tài chính suýt nữa đóng cửa, cô không nói hai lời đã võ mông chạy lấy người, để mặc mình anh trai tôi tự sinh tự diệt tới giờ. Còn cậu thì quá ngốc, biết rõ anh hai yêu cô gái khác mà vẫn dính vào, vì anh hai chịu không biết bao ủy khuất. Vậy ai mới là thứ rác rưởi!! Cô yên lặng ra đi đến cuối cùng bị người khác vứt bỏ!! Cô thông minh nhìn thấy tiềm lực của anh hai tôi, liền như ngựa điên cuồn cuộn chạy về đây, tôi nói cho biết, cửa lớn Kỷ gia vĩnh viễn không có mở cho cô bước vào!”

Kỷ Nguyệt Hân càng nói càng kích động, giày cao gót tiến lên như chuẩn bị đánh người lại bị Mẫn Nhu kéo lại, dưới vành nón lông mày nhíu lại muốn trấn an Kỷ Nguyệt Hân nhưng không biết nói gì. Nguyệt Hân làm khó Mẫn Tiệp một phần vì cảm thấy cô chịu bất công bị tổn thương, cô đâu phải thánh mẫu, Mẫn Tiệp làm ra chuyện quá đáng như thế làm sao có thể bỏ qua như trước.

“Tiểu Hân, em im miệng.”

Kỷ Mạch Hằng xoay ghế đứng dậy, đôi mắt giận dữ nhìn thẳng vào gương mặt Kỷ Nguyệt Hân cảnh cáo.

Mẫn Nhu im lặng đứng kê bên cũng cảm nhận ánh mắt lạnh lùng của Kỷ Mạch Hằng quét qua người cô, trước kia có lẽ sẽ đau lòng nhưng lúc này cô đã chết lặng, tự nhiên trở lại.

Nhìn Kỷ Mạch Hằng an ủi Mẫn Tiệp đang run rẩy cắn cắn môi đầy nước mắt vì bị Kỷ Nguyệt Hân mắng, dịu dàng an ủi: “Nguyệt Hân chỉ là bị người khác lừa gạt mới ăn nói khó nghe như vậy. Em đừng nghe, cũng không cần để ý, chỉ cần tin anh là được.”

Bị người khác lừa gạt? Là nói cô sao?

Mẫn Nhu cười khẩy, nhìn đôi nam nữ tình cảm vợ chồng, cô cũng lười nói, Kỷ Mạch Hằng, anh thì hay rồi cứ giữ lấy sự tin tưởng của anh đi!

“Lừa gạt? Anh, anh có phải bị viêm màng não hay không, cô ta có gì tốt, thật không biết anh nhìn thế nào mà ra hàng thượng hạng?”

Kỷ Nguyệt Hân bất mãn nói đối lấy ánh mắt nham hiểm của Kỷ Mạch Hằng, gương mặt lạnh lùng cao quý vì những lời nói khiêu khích lặp đi lặp lại của Kỷ Nguyệt Hân mà phủ màn sương.

“Anh sẽ đem những lời em nói hôm nay kể lại cho cha mẹ, tới lúc đó xem em làm thế nào.”

“Ba mẹ thì sao? Người sai là anh, còn dám uy hiếp em? Được, chúng ta đi tìm cha, xem cha giúp ai!”

Kỷ Nguyệt Hân đắc ý nói, hai mắt trừng to giận dữ liếc nhìn dáng vẻ đáng thương của Mẫn Tiệp, không để tâm Kỷ Mạch Hằng, thân mật khoác vai Mẫn Nhu, vẻ mặt thay đổi nhanh chóng khiến người ta phải chắc lưỡi hít hà.

“Nhu, hôm nay mình cùng cha đi ăn cơm trưa, cậu cũng đi đi, cha mình gặp cậu nhất định sẽ rất vui!”

Mẫn Nhu cười gượng, trong lòng hiểu, Kỷ Nguyệt Hân đang giúp cô xả cơn giận, nhưng mà, sau khi chia tay Kỷ Mạch Hằng cô đã không thể nhìn trưởng bối Kỷ gia nữa, làm như thế thì đặt Lục Thiếu Phàm ở đâu?

“Kỷ Nguyệt Hân, em tùy ý làm bậy tới khi nào!”

Kỷ Mạch Hằng thấp giọng nói chứng tỏ lửa giận chưa tan, đôi mắt âm hàn chất vấn nhìn về Kỷ Nguyệt Hân, nhưng người kia không biết sợ, nhún vai, kéo Mẫn Nhu ra ngoài, trên mặt là nụ cười vô tâm vô phé.

“Nhu, cha mình hôm qua còn khen cậu, nói mình làm gì đều không thể so được cậu, ha ha...”

Lúc đi tới cửa thì Mẫn Nhu dừng lại, trước vẻ mặt khó hiểu của Kỷ Nguyệt Hân, cô quay đầu nhìn hai người đang ôm nhau lãnh đạm nói:

“Nếu như để cho tôi nhìn thấy trên tờ tạp chí Bát quái có tin về Lục Thiếu Phàm, thì dù lưới rách cá chết tôi cũng sẽ không bỏ qua, thiên kim nhà giàu chưa kết hôn mà có con, tin tức này truyền ra ngoài sẽ khiến cho mọi người chú ý rất nhiều đó.”

Nói xong không quan tâm về biến hóa trên mặt Mẫn Tiệp và Kỷ Mạch Hằng, nắm lấy tay Kỷ Nguyệt Hân rời khỏi phòng làm việc.

Dưới lầu Kỷ thị, Kỷ Nguyệt Hân hít mạnh một hơi, gương mặt nhỏ nhắn đắc ý cười để lộ lúm đồng tiền, một tay để lên vai Mẫn Nhu, tay chống nạnh nói:

“Nhu, mình vừa rời khí thế phùng phùng đúng không? Cậu có thấy vẻ mặt của cô ta không? Vẻ mặt đó có thể làm diễn viên nhận giải Oscar không chừng!! Nhìn thấy liền giận mà!”

Mẫn Nhu mỉm cười nhìn Kỷ Nguyệt Hân đang đắc ý dào dạt, vừa cảm ơn vừa hâm mộ mấy năm qua Nguyệt Hân vẫn giữ được sự hoạt bát.

“Mình còn có việc, cậu thay mình hỏi thăm bác Kỷ, cơm trưa mình không đi được.”

Kỷ Nguyệt Hân trầm mặc vài giây, nhưng vẫn gật đầu, hiểu nói: “Nhu, mình biết cậu khó xử, nhưng cha mình khen cậu không phải nói dối, cha mình thật sự hoan nghênh cậu, nếu anh mình không... a, không nói nữa, nói tới lại giận.”

Mẫn Nhu nhìn đồng hồ, đã gần 11 giờ, chắc vẫn còn kịp.

“Nguyệt Hân, mình đi trước, lần sau nói chuyện.”

Khi Mẫn Nhu tính đi về bãi đỗ xe, Kỷ Nguyệt Hân bỗng gọi giật, hoài nghi nhìn Mẫn Nhu.

“Vừa rồi khi đứng ngoài cửa nghe anh hai mình nói... cậu và Lục Thiếu Phàm...”

Quả nhiên, ở trong mắt người ngoài, cô lấy Lục Thiếu Phàm, chẳng qua vì muốn Mẫn Tiệp khó chịu, dùng cách này trả thù Mẫn Tiệp lấy đi Kỷ Mạch Hằng.

Mẫn Nhu không khỏi cong môi, đôi mắt đẹp thêm phần nghiêm túc, nhìn Kỷ Nguyệt Hân nói: “Mình và Lục Thiếu Phàm thật lòng ở bên nhau, không phải vì trả thù ai cả, chỉ muốn bình yên một đời.”

Vẻ lo lắng trên mặt Kỷ Nguyệt Hân mất đi, nhìn gương mặt Mẫn Nhu chân thành tha thiết vui mừng cười nói: “Chỉ cần cậu hạnh phúc là tốt rồi, nếu không mình sẽ áy náy cả đời!”

Tại tòa thị chính, Mẫn Nhu mang mũ lưỡi trai đeo kính râm, gương mặt nhỏ nhắn bị che kín, đầu cúi thấp, dáng vẻ lén lén lút lút, chưa bước vào cổng đã bị bảo vệ ngăn lại hỏi.

“Tiểu thư, xin hỏi cô có chuyện gì?”

“Tôi...” - Mẫn Nhu muốn nói là đến tìm Lục Thiếu Phàm, nhưng nghĩ tới số tin tức bát quái vừa tung ra sáng nay, vì lý do an toàn nên không thể nói tên Lục Thiếu Phàm.

“Tiểu thư, nơi này không thể tùy tiện ra vào, nếu không có việc gì xin cô về cho.”

Đúng lúc Mẫn Nhu bị bảo vệ mời ra ngoài, thì một người con gái mặc đồ OL thanh lịch đi qua đại sảnh lớn, Mẫn Nhu chợt nhớ đó là thư kí của Lục Thiếu Phàm, trong lòng vui mừng, vội vàng kêu:

“Thư kí Triệu.”

Triệu Linh nghe có người gọi mình tò mò quay đầu lại, nhìn ra phía ngoài cửa thì thấy một cô gái ăn mặc đơn giản bị bảo vệ ngăn lại, mũ và kính râm che kín cả gương mặt, nghi ngờ cau mày nhưng vẫn bước tới.

“Thư kí Triệu, cô còn nhớ tôi không?”

Mẫn Nhu thừa dịp bảo vệ không chú ý, kéo kính râm xuống sống mũi, đôi mắt sáng nhấp nháy nhìn Triệu Linh, sau đó lại đẩy lên tránh bị người khác nhận ra.

Triệu Linh chợt hiểu ra mọi chuyện, gật đầu lịch sự cười với Mẫn Nhu, sau đó tới chào hỏi bảo vệ mới có thể đưa Mẫn Nhu lên lầu mười hai.

“Thị trưởng vẫn chưa xong việc, Mẫn tiêu thư có thể trực tiếp đi lên phòng làm việc để gặp.”

“Cám ơn cô.”

Nhìn Triệu Linh cầm đồng văn kiện đi xa, Mẫn Nhu từ từ bước tới mở cửa phòng làm việc của Lục Thiếu Phàm, vẫn là cách sắp xếp như lần trước, nó cũng giống hệt con người Lục Thiếu Phàm, luôn mang đến cảm giác sạch sẽ thư thái.

Bên trong phòng rất yên tĩnh, Mẫn Nhu mở hé cửa, một bóng người cao ráo đứng ở trước cửa sổ sát đất, chiếc áo sơ mi trắng như tuyết không dính một hạt bụi, quần tây thẳng thớm, từ góc nhìn của Mẫn Nhu có thể quan sát thấy một bên gương mặt tuấn tú thanh nhã của Lục Thiếu Phàm.

Trong lòng sinh ra cảm giác xao động, cảm giác muốn ôm anh, Mẫn Nhu nuốt nước miếng, thì ra cô có sắc tâm với Lục Thiếu Phàm...

Đôi môi đỏ mọng cong lên hứng khởi, Mẫn Nhu cẩn thận chú ý Lục Thiếu Phàm, vừa rón rén đẩy cửa vào, thập phần cẩn thận tiếp cận anh.

Bàn tay nhỏ bé mềm mại chạm vào áo sơ mi của anh, Mẫn Nhu hài lòng nhưong mày, đặc ý vì gian kế của mình. Đột nhiên áo sơ mi trong tay trượt ra, thoát khỏi bàn tay cô, hai mắt ngược lên kính ngạc chỉ nhìn thấy nụ cười cùng đôi mắt đen bốn cọt của Lục Thiếu Phàm.

Trên vòng eo nhỏ nhắn, một bàn tay to lớn chộp lấy, cả người Mẫn Nhu đứng lại, muốn cúi đầu nhìn thì chiếc cằm nhọn thon dài lại bị một bàn tay trắng nõn nâng lên, bên tai, là luồng hơi thở ấm nóng.

“Nhớ anh rồi sao?”

Đôi mắt đen sáng ngời nhìn gương mặt nhỏ nhắn ửng hồng vì bối rối của cô, trên môi Lục Thiếu Phàm nở nụ cười hài lòng, âu yếm giữ chặt cằm cô, hạ giọng dịu dàng nói: “Anh rất nhớ em, bà xã à!”

Tay Lục Thiếu Phàm để sẵn bên eo cô ôm cô áp sát anh, tư thế ngọt ngào mà mờ ám làm cô nhớ lại chuyện tối qua, mặt đỏ như máu, mà miệng vẫn nói cứng: “Em chỉ đi ngang qua, tiện thể xem anh có bỏ bữa không, có...”

Nói dối chưa thành câu, trên môi lại ập tới hương bạc hà quen thuộc, chiếc mũ trên đầu bị xốc lên, mái tóc đen được búi gọn trong chóp mắt xõa ra sau lưng. Trái tim Mẫn Nhu đập nhanh hơn, muốn mở miệng nói chuyện nhưng thất lưng càng bị siết chặt, đôi môi Lục Thiếu Phàm như núi đè lên cô.

Tất cả mọi thứ xảy ra quá đột ngột khiến cô chỉ có thể sững sờ mở to mắt để mặc cho Lục Thiếu Phàm thích làm gì môi cô thì làm.

“Nhắm mắt lại...”

Anh dịu dàng dụ dỗ cô để cô nghe lời nhắm mắt lại, môi đỏ mọng hơi mở nghênh đón nụ hôn của anh.

Nụ hôn dịu dàng, đầu lưỡi liếm nhẹ, bàn tay Lục Thiếu Phàm không ngừng siết chặt, bàn tay giữ lấy dưới cằm đã dời sang sau ót, Mẫn Nhu hơi khép mắt, ngại ngần đáp lại, đôi mắt là sự điên cuồng xâm chiếm.

Mẫn Nhu không nhìn được nữa hay tay vòng lấy cổ Lục Thiếu Phàm, kiễng mũi chân, chậm rãi cùng đầu lưỡi của anh quấn vào nhau, hai gò má vì xấu hổ mà bị màu đỏ bao phủ lại trở nên quyến rũ động lòng người.

“Cộc cộc.”

Tiếng gõ cửa vang lên khiến cho Mẫn Nhu đang mê mẩn trong sự dịu dàng của Lục Thiếu Phàm liền run lên, đột nhiên đẩy Lục Thiếu Phàm cũng đang mê mẩn ra, cô xoay đầu thì thấy vẻ mặt nghiêm túc của thư kí Triệu đứng ngay cửa.

Mẫn Nhu then thừng hạ thấp đầu, không nhìn sắc mặt Lục Thiếu Phàm, bản thân thông thả đi tới bên giá sách, rút ra một quyển giả vờ đọc nó.

“Thị trưởng, có văn kiện từ cục xây dựng cần ngài kí tên.”

Thư kí Triệu để văn kiện lên bàn, đối với những gì mình vừa thấy coi như không có, gương mặt trước sau đều nghiêm túc, mãi đến khi bước ra cửa quay đầu lại, ánh mắt nhìn trộm Mẫn Nhu một lần, rồi nhìn Lục Thiếu Phàm.

“Thị trưởng Lục, vừa rồi Phó Thị Trưởng Triệu có nhờ tôi chuyển cho ngài, thời tiết khô nóng, cẩn thận dễ cháy.”